

MOČÁLY

Ty dny jsou kaluží, jež líně pohne se,
kdy větry do ní dují,
v ní bejlí, plazové se nikdy nermoutí,
a nikdy neradují.

Zde pranic nedýchá, co hněv by zbouzelo,
leč aniž to, co vábí,
leč že se podivín zde dívá roztržit
– ve velké oko žabí –

POSLEDNÍ – – –

Mne tíží přítomnost jak balvan skalnatý,
jenž od hor oddroben se svalil na šípek,
i úsměv osudu mně zdá se záhubným
jak zradou sršící jidášský polibek.
Jas denní bolí mne, noc budí lítost mou,
a píseň lidských úst hněv temný, palčivý,
a práce hemžení, a láska, vášní bouř –
mně k smíchu jako chmýř, jež letí přes nivy.
O, pro nic za nic žít, jen slepě tancovat,
jak osud píská nám, a neznat příčinu,
a neznat odměnu, ni cíl, ni závěrek,
a nesmět vzdorovat, a zajít do stínu – –
Toť příliš na ten prach, jež věky učily,
že může jednati a myslet, že je duch,

že svět si podrobí, – že bude věčně živ,
žeť božím obrazem – ba že on sám je bůh!
Tot' nesmrtelný klam, tot' strašný, srázný pád,
tot' dýka ve spaní, než smrt je rozední,
kol samý ston a pláč a výkřik zoufání –
leč horší budou všech ty věci poslední – –